

Despina B. Tympanidou

*În cea mai
luminoasă
noapte*

Traducere din limba greacă:
protopresbiter dr. Gabriel Mândrilă

editura
Σοφία

București

LA CONACUL LUI ARISTARH

– Kímon... Kímon... unde-mi ești?

Un glas cristalin de copil se revărsă peste porticul elegant, învălui aleile din curte, înflo-rite și străjuite de șiruri de copaci, făcu să tresară statuetele melancolice ridicate la răscruci de poteci, ajungând până în capăt, la marea fântână arteziană cu spuma ei argintie și la băiatul ce, așezat pe banca de marmură, părea cufundat în gânduri.

Nu-și ascunse nemulțumirea, cu toate că fu- sese sigur că sora lui mereu neastâmpărată și foarte isteată avea să-l găsească foarte curând.

Totuși, Kímon voia să rămână singur în ace- le momente, de aceea, de fapt, se și îndepărta- se atât de mult de casă.

Se întoarse înspre locul de unde venea gla- sul Foívei.

Odată cu mișcarea capului, o șuviță de păr negru, ondulat, din cele ce încununau chipul

frumos al băiatului, îi căzu pe fruntea albă. În ochii mari, căprui, cu reflexe aurii, se răsfrângea o durere adâncă, încă vie.

Cum să nu fie? De zece ani încoace moartea, Charon cel sinistru, bătea des – mult prea des – în poarta casei lor.

În urmă cu zece ani, doi frați ai săi avură parte de o moarte tragică. Era atât de mic, încât nu-și putea aduce aminte de ei nici ca prin vis.

Euridice, stăpâna conacului și mama lor – delicată și plină de afecțiune –, i-a crescut, pe el și pe Foívi, cu lacrimi și dragoste, dar și cu durerea, cu care nu s-a putut împăca, pricinuită de acea năpastă. Și inima ei firavă n-a fost în stare să-i facă față prea mult.

Iar cu durerea aceasta nici tatăl lor, nici frațele său mai mare, nici credincioșii lor sclavi nu s-au putut împăca.

De trei ani singura mângâiere ce le rămăsesse era tatăl, lovit și el de nenorocirile ce veneau una după alta.

Cu două luni în urmă și stăpânul Aristarh, răpus prematur de o boală incurabilă, plecase în lumea de jos, spre a-și regăsi soția și copiii.

Culorile trandafirii pieriră din obrajii lui Foívi, iar cântul ei vesel și neîntrerupt încetă să mai răsune în casa cea impunătoare, cu preafrumoasa ei grădină. Ca o floare veștejită, ca o pasăre speriată, alerga să se ascundă ba la pieptul lui Kleoménis, fratele mai mare și ocrotitorul ei, ba în brațele bătrânei Myrtó, dădaca credincioasă ce îi crescuse pe toți, până și pe mama ei. Din când în când, ca un copil ce este, își aduce aminte de jucăriile și jocurile sale și, dând uitării întristarea, aleargă la Kímon, împreună cu care crescuse.

Dar Kímon? Un băiat de treisprezece ani! Care și-a ascuns adânc în sine frica și marea durere pricinuite de moartea mamei și a tatălui. Dar și ultima dorință a părintelui său. Încredințată lui cu câteva zile înainte ca acesta să-și închidă ochii pentru totdeauna.

Kleítos, sclavul lor credincios, l-a adus pe tatăl său în acest colț, de unde se vedeau „Stânca sacră” și, strălucind în razele soarelui ca o coroană de aur, Acropola, Parthenonul – gloria patriei lor înrobite.

După ceva vreme, tatăl îl chemă la el. Băiatul căzu în brațele-i firave. Își amintea cum

respira cu greutate, cum mâinile îi ardeau de febră în timp ce-i mângâia creștetul. Parcă și acum îi aude glasul stins:

– Micuțul meu... O să-ți cer lucruri prea mari pentru umerii tăi așa mici! Dar tu ești neînfricat și sunt sigur că zeii – care dintre toți aceștia nu-mi dau seama... cei cunoscuți nouă ori vreunul necunoscut – te vor învrednici să izbândești. Mai devreme ori mai târziu... eu nu voi mai fi lângă voi. Întreaga povară va cădea pe fratele vostru cel mare. Or, și tu ești al doilea bărbat al casei, viteazul meu... Îl vei ajuta pe Kleoménis în toate clipele grele... și amândoi împreună o veți ocroti pe delicata Foívi. Acesta-i primul lucru... și încă ceva, Kímon... Țara noastră glorioasă a fost odată regina lumii întregi, nu uita! Ceea ce trebuie să ajungă din nou... Cum? Prin război și arme...? Nu știi... poate în alt chip... Dar aceasta să-ți fie și dorință, și suferință, așa cum mi-au fost și mie... Îmi promiți, copilul meu?... Odată ce vei crește, să citești și tu manuscrisele ce acum se află la Kleoménis...

Kímon își aducea acum aminte de jurământul făcut, printre lacrimi, tatălui său.

E încă mic pentru a avea o părere proprie, dar, din câte auzise de la Kleoménis, de la rude și prieteni, tatăl său se distinsese în Athena cea aservită romanilor prin eforturile sale ca patria să-și redobândească străvechea măreție.

– În sfârșit, te-am găsit!

Chipul dus pe gânduri al băiatului se luminează de bucurie de îndată ce-o zări pe mica Foívi entuziasmată că-l descoperise.

Obrajii palizi căpătară o nuanță de roz pal, iar irisul ochilor ei albaștri se aținti brusc, cu uimire, asupra măreției Parthenonului, aflat sus, pe „Stânca sacră”. Oftă, se întoarse spre fratele ei și-i spuse:

– Haide, Kímon, a venit Kleoménis cu prietenii lui și te cheamă și pe tine!

Deși ar fi vrut să mai rămână puțin singur, băiatul apucă mâna pe care sora sa mai mică i-o întinsese și amândoi copiii orfani ai lui Aristarh și Euridicei străbătură repezător aleile înflorite, străjuite de copaci, și potecile, în timp ce glasurile lor vesele stârneau uimirea statuiilor, parcă apăsate de luni întregi de absența stăpânului.

Casa lui Aristarh fusese ridicată la poalele celeilalte stânci, aflate în fața Acropolei, și

marmura pentelică din care fusese construită strălucea în bătaia soarelui atic.

Ajunși în curtea cu viță-de-vie deasă și trandafiri cățărători, micuța Foivi o luă prin spate, ducându-se la bătrâna Myrtó, în tip ce Kímon urcă treptele, salutându-i pe cei doi prieteni ai fratelui său, care se bucurau de frumusețea grădinii și continuau discuția începută.

– Așadar, ești hotărât, Kleoménis? Vei continua și tu să-ți aprofundezi studiile, asemenea tatălui tău, și încă într-o țară necunoscută, îndepărtată, pustiită?

Cum se întoarse și se uită la fratele său, Kímon avu impresia că-l vede pe însuși tatăl lor, înainte de a-l doborî boala cea de pe urmă.

Același chip cu ten măsliniu, dar mai frumos, mai tineresc, aceeași cută adâncă pe frunte – ori de câte ori un gând profund îl frământa –, aceiași ochi negri, ce-și țintuiau și vrăjeau interlocutorul cu privirea lor expresivă și pătrunzătoare. Același ton grav în voce, ce te făcea să fii numai ochi și urechi.

– Nu într-un tot așa, Thales! Călătoria mea își asumă altă misiune și alt scop. Dar nu vă ascund că mă cuprinde entuziasmul la gândul

Casa lui Aristarh fusese ridicată în fața Acropolei